

Motto:

„Hosanna, požehnaný,
jenž přichází ve jménu
Hospodinově,
král izraelský.“

J 12,13

ROČNÍK V.
21. března 1999

7

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

„Co se to děje? Na zemi je dnes veliké ticho a samota. Veliké ticho, protože Král spí. Země se zděsila a zmlkla, protože vtělený Bůh usnul a vyburcoval ty, kteří od věků spali. Vtělený Bůh zemřel a otrásl říši mrtvých.

Jistě jde hledat praotce lidstva jako ztracenou ovci. Jistě přichází vysvobodit z bolesti uvězněného Adama spolu s uvězněnou Evou, jako Bůh i Evin Syn.

Pán k nim vešel vyzbrojen vítězným křížem. Jakmile ho praotec Adam uviděl, v úžasu se bil v prsa a na všechny volal: „Můj Pán ať je se všemi!“ A Kristus Adamovi odpovídá: „I s tebou“.

Chápe ho za ruku a burcuje ho slovy: „Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvíti! Vstaň, vyjděme odtud! Nepřítel tě vyvedl z rajske země. Já už tě neusadím do ráje, ale na nebeský trůn. On tě zahnal od stromu života, který byl předobrazem. Avšak já jsem sám život – a hle: Jsem s tebou spojen!“

Těmito slovy starobylého velikonočního kázání vás zdravím i já, a přeji vám alespoň ozvěnu té radosti, která k nám dýchá i přes dlouhá tisíciletí!

Váš O. Petr Vrbacký

Informace

aktuální dění ve farnosti

■ O průběhu bohoslužeb

v naší farnosti v době velikonočních svátků se podrobně dočtete v článku *Program bohoslužeb Svatého týdne 1999* v tomto čísle Tomáška

■ V neděli 21. 3. v 15:30

se koná společná schůzka ministrantů

■ V sobotu 17. 4.

se uskuteční setkání brněnských ministrantů. Bližší informace budou včas vyvěšeny na nástěnce v ministrantské sakristii

■ Na Zelený čtvrtek

bude v kostele v 8.30 křížová cesta pro děti a mládež, po ní následuje program pro školáky, a to až do 12.00 hodin

■ Pozvánka na Velikonoce – KAVYL

Každého, kdo se cítí mladý a je mu alespoň 15 let, zveme na slavení velikonočních svátků. Sraz je v neděli 4. dubna v 13:50 na hl. nádraží. Zpátky se přijede v pondělí v 19:10. Pozvánky na akci jsou k nalezení v sakristii.

Pokus máš zájem o slevu na vlak, přihlas se Čolkovi nebo Janě, a to nejpozději do 28. března.

kontakt: Jana B. 520 584
Čolek 57 04 46

Co se událo

z farní matriky

V měsíci únoru byli pokřtěni:

Jakub Jan Cýrus	04.09.1998
Lukáš Staňa	26.12.1998
Tomáš Funti	28.12.1998

V měsíci únoru se s námi rozloučili:

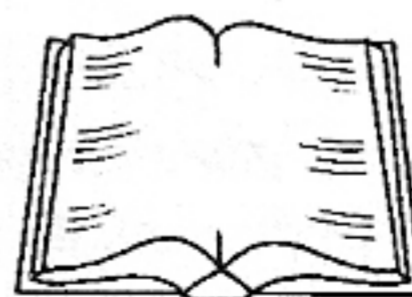
Hedvika Sáňková	100 let
Ludmila Zajíčková	70 let

Zpíváme

z kancionálu

V době postní zaznívá vždy na závěr bohoslužby píseň „Svatý Bože, svatý Silný ...“ Protože se ale ukazuje, že každý známe trochu jiná slova, uvádíme zde text tak, jak je skutečně uveden v kancionálu:

Svatý Bože,
svatý Silný,
svatý Nesmrtelný,
jenž jsi trpěl
pro nás hříšné,
smiluj se nad námi.

Slovo nemocným

Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?

Lk 9,25

Každý člověk někdy prožívá chvíle, kdy se cítí na pokraji zoufalství a kdy se ptá, proč Bůh dopouští takové utrpení na jeho osobu a nebo na jeho blízké. Když hledá v této chvíli oporu v lidech a nebo v přirozeném řešení, poznává, že pomoc nenachází. Jistě však najde řešení a s ním i hluboký pokoj v duši, když se v té chvíli obrátí na Boha a na něj složí všechno pod čím klesá. Jen Bůh ve své všemohoucnosti a dobrotě člověku v té chvíli pomůže a nezklame.

Když člověk prožívá takové těžké chvíle, odpoutává se od všeho, co ho svazovalo, co mu třeba dříve zdánlivě pomáhalo, ale stále víc se přibližuje k Bohu, který mu dává schopnost pochopit to, co je pro ostatní zatím nepochopitelné. Pouze když se díváme na těžké utrpení očima víry, pochopíme jeho smysl a umíme ho prožít tak, že nám to prospívá pro věčný život.

Když se naučíme chápat vlastní utrpení, máme pochopení pro bolest lidí kolem nás. Trpících lidí je v našem okolí hodně a oni čekají na naši pomoc a ochotu prožívat s nimi jejich trápení. Když se člověk cítí opuštěný a osamoceny, snáší všechno těžko, protože má dojem, že na něm nikomu nezáleží. Právě v té chvíli mu nejvíc pomůže nezištná pomoc, kdy pomáhající nezdůrazňuje, že ho tato služba namáhá, že mu bere čas, kterého má málo, že by tuto práci měl dělat někdo jiný. My se v takové chvíli musíme plně

věnovat tomu, kdo nás potřebuje a dělat ochotně a z lásky to, co on právě potřebuje. Tuto lásku musíme mít v duši. Když ji v duši opravdu máme, tak tato láska ovlivní naše jednání, že bude správné a že neuděláme nic, čím bychom ublížili nebo zranili. Zdrojem této lásky je pro nás milost posvěcující, kterou přijímáme ve svátostech. My můžeme rozdávat lásku kolem sebe velkoryse, protože čím víc jí rozdáme, tím víc jí na druhé straně dostaneme, takže nám nikdy nebude chybět.

Prožíváme dobu postní, ve které si na jedné straně uvědomujeme Boží dobrotu a lásku k nám lidem, a na druhé straně naši lidskou nedokonalost a hříšnost. To nás vybízí k napodobování Boha v jeho lásce a pomáhání potřebným lidem kolem nás. Když budeme chtít tuto službu konat, budeme mít vždycky dost příležitostí, schopností a prostředků k této činnosti. Nejdůležitější je naše rozhodnutí a skutečná snaha pomáhat. Když prožijeme toto období přípravy na Velikonoce ve snaze pomáhat lidem kolem nás, bude to dokonalá příprava. Na prvním místě máme pomáhat těm, kteří nám jsou nejbližší. To bývá nesnadné, ale je to velmi záslužné. S Boží pomocí se nám to bude dařit a bude nás to naplňovat vědomím, že konáme dobro, které má smysl a prospívá nám i lidem kolem nás.

P. Josef Šik

Poutní zájezd do Říma

(4. – 10. 3.)

Ve čtvrtek 4. března odpoledne vyjel docela obyčejný autobus značky Karosa z Brna na jih směrem k Mikulovu, aby dále pokračoval přes Rakousko do Itálie. Autobus byl plný mladých lidí a hlavním důvodem, proč se sešli, bylo blahorečení otce Mikuláše Barrého, které mělo proběhnout v Římě 7. března.

Otec Mikuláš Barré (1621–1686) byl francouzským paulánem. Žil v Paříži, kde se stal vyhledávaným zpovědníkem a duchovním vůdcem. Později ve městečku Rouen kolem sebe shromáždil několik dívek ochotných spolupracovat na výchově a vyučování chudých a opuštěných dětí a stal se tak zakladatelem kongregace Sester Dítěte Ježíše.

Náš poutní zájezd, o kterém teď píš, uspořádaly Markéta a Veronika – české členky zmíněné kongregace. Po noční jízdě Rakouskem jsme v pátek ráno dojeli do Florencie – města renesance. Navštívili jsme baziliku Santa Croce, chrám San Lorenzo a nemohli jsme vynechat florentský dóm a vyhlídku z jeho kupole. Po setmění jsme dojeli na okraj Říma a zamířili k domu Sester, kde jsme měli bydlet. Domek byl velmi pěkný. Stál uprostřed zahrady s mnoha piniemi, olivovým hájem a skoro kvetoucími třešněmi a poskytl nám po několik dní příjemné prostředí k odpočinku.

V sobotu ráno jsme vyrazili na prohlídku Kalixtových katakomb a odpoledne věnovali význačným římským bazilikám – S. Giovanni in Laterano s papežským palácem, S. Maria Maggiore, S. Croce (kostel, kde jsou uchovávány jako vzácné relikvie část Kristova kříže,

hřeb a několik trnů z trnové koruny) a prohlédli jsme si též kostel sv. Klementa, kde jsou ostatky sv. Cyrila – jednoho z našich věrozvěstů.

Navštívili jsme také Nepomucenum – český dům, kde bydlí čeští kněží a bohoslovci studující v Římě. Přátelsky jsme si popovídali s otcem Jiřím Kaňou, otcem Janem Mrázem i bohoslovcem Tomášem Holým – ti všichni pozdravují farníky od sv. Tomáše, což tímto rádi vyřizujeme.

Nedělní program byl ve znamení prohlídky Vatikánu. Místa, o kterých jsem tak často slyšel, četl nebo viděl na pohlednicích či v televizi, jsem konečně mohl spatřit na vlastní oči: náměstí sv. Petra, Berniniho sloupoví, bazilika sv. Petra, Michelangelova Pieta, papežský oltář, kupole... Člověk jen stojí a tiše žasne nad monumentalitou, krásou, velkolepostí a nádherou celé baziliky.

Následovala slavnostní pontifikální mše a blahorečení. V hlavě se mi promítají ty dva tisíce let dějin církve, církve jako společenství mnoha miliónů lidí spojených vírou v jednoho Boha, postavou Ježíše Krista a Svatým otcem jako jeho zástupcem na zemi. Všechny dojmy vrcholí vyhlídkou z kupole baziliky, kdy si vychutnávám celkový pohled na věčné město.

Odpoledne je pro účastníky blahorečení připraven zajímavý program v aule Pavla VI. Na jevišti vystupují skupiny mladých z různých zemí a snaží se vyjádřit něco ze života otce Barrého, co je zaujalo – např. svobodu, chudou. Skupina z Anglie hraje a zpívá, děvčata z Neapole tančí, hoši z Kalábrie představují své myšlenky pomocí světelných a zvukových efektů. Nechybí svědectví dnešních Sester – jak je oslovil otec Mikuláš a proč se rozhodli pro cestu reholního života.

V pondělí jsme nejprve navštívili baziliku sv. Pavla za hradbami a pak jsme se věnovali Římu antickému (Kapitol, Forum Romanum, Koloseum, Pantheon) a baroknímu (jezuitský chrám Il Gesù, S. Maria sopra Minerva s hrobem sv. Kateřiny Sienské, fontána di Trevi a Španělské schody).

V úterý jsme vyrazili zpátky domů. V poledne jsme se zastavili v Assisi, rodišti sv. Františka a sv. Kláry. Toto horské městečko je velmi půvabné, zvláště domky stavěné z vápence. V kostele sv. Františka zaujme množství fresek ze 13. a 14. stol. s výjevy ze světcova života, dole v kryptě je možno navštívit místo, kde jsou uloženy Františkovy ostatky.

Mě osobně v Assisi nejvíc zaujal malý kostelík San Damiano, kde sv. František prožil své obrácení a složil

chvalozpěv stvoření. Člověk tady načerpá zvláštní pokoj a klid.

Navečer jsme pak vyjeli směrem na sever a ve středu dopoledne jsme dojeli domů.

A jak hodnotit celou akci? Jedním slovem – krásný zážitek. Jako historik mě samozřejmě nadchly památky, architektura a umělecká díla. Na celé akci jsem taky poznal řadu skvělých lidí, s kterými jsem prožil pěkné chvíle. Pouť však pro mě byla také povzbuzením ve víře. Po návštěvě katakomb, baziliky sv. Petra i míst, kde žili velcí světci jako sv. Cyril, František, Klára i Kateřina Sienská, jsem si uvědomil, že křesťanství je velká síla a že lidé, kteří za svou víru zaplatili svou krví, museli být velmi stateční a odvážní. A statečné a odvážné křesťany potřebuje i naše doba.

Pokud jste dostali chuť podívat se do Říma, tak vezte, že v jubilejním roce 2000 proběhne v Říme od 15. do 20. srpna celosvětové setkání mládeže. A tam přece nemůžou mladí z farnosti sv. Tomáše chybět, ne?

Kmocháček

Výzva

redakce čtenářům

Vážení čtenáři,

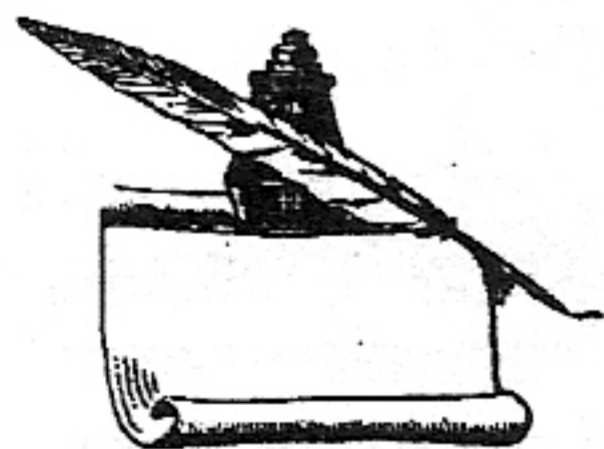
za dobu existence našeho farního časopisu došlo kolem nás k mnohým změnám a událostem, o kterých jste se mohli mnohdy dovědět právě na stránkách tohoto měsíčníku. Přesto je ale souhrn

řady informací, které se vždy snažíme vměstnat na těch pár stránek, co teď držíte v ruce, jen zlomkem toho, co se ve farnosti skutečně děje. Proč? Ti pozornější z Vás si zajisté všimli, že články, které zde zveřejňujeme, mají stále tytéž autory. Tedy jinak řečeno – na tvorbě Tomáška, jehož cílem je informovat o životě celé farnosti a kterého taky téměř celá farnost čte, se podílí jen úzký okruh lidí. A ti se i přes své snahy nemohou dostat vždy a všude, aby Vám později předložili alespoň zběžné informace o tom, co se tu a tam událo. Přitom přispívat svými články může vlastně každý.

Složka, skrze niž můžete své výtvary předávat nám k otisknutí, je umístěna v sakristii na okně (když vejdete, tak po pravé ruce). Společně s Vašimi články ale také přivítáme, když uvedete nějaký zpětný kontakt. Je to z důvodu případné nečitelnosti textu, chyb nebo dodatečné stylistické či vizuální úpravy. O tom, jak má otištěný článek nakonec vypadat, rozhodujete přece vy coby autoři.

Přirozeně, mnohem lepší, než pouhé sepsání článku, odevzdání a doufání v jeho zveřejnění, je osobní domluva s kterým-koli z členů redakce. Ovšem to již ponechávám na Vás.

A abyste věděli, dokdy je možné plnit výše zmiňovanou složku různými příspěvky (Pozor ať je potom v sakristii k hnutí!), budeme vždy, počínaje tímto číslem Tomáška, uvádět v tiráži na poslední stránce datum redakční uzávěrky čísla následujícího.

Vaše redakce

1. pátek

komunita Emmanuel

Každý první pátek v měsíci se koná v našem kostele modlitební setkání spojené s adorací. Program připravuje komunita Emmanuel.

Setkání začíná společnými chválami, při kterých se všichni přítomní shromáždí kolem oltáře. Chvály se skládají z jednotlivých vstupů prokládaných písněmi. Od té doby, co se při vstupech používá bezdrátový mikrofon, podařilo se zapojit do chval podstatně více zúčastněných. Po chválách následuje svědectví a vyučování. V tomto církevním roce, který je posledním rokem přípravy na vstup do třetího tisíciletí a probíhá ve znamení Boha Otce, bylo jako téma vyučování zvoleno rozjímání jednotlivých proseb modlitby Otce náš. V březnu jsme se ve vyučování zabývali prosbou „přijď království Tvé“. Na vyučování navazuje modlitba ve skupinkách, při které si v malých (tří až čtyřčlenných) skupinkách navzájem vyprošujeme Boží pomoc v našich potřebách a především v naplnění nároku obsaženého ve vyučování. Program večera uzavírá adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí, během které mohou všichni přítomní udělat krok odpovídající předcházejícímu vyučování. Tentokrát jsme se rozhodovali přijmout Boží království do svého srdce a do svého života a jako symbol dostal každý malou perličku, která připomínala úryvek z evangelia, ve kterém Ježíš Boží království přirovnává k drahocenné perle.

Prvopáteční setkání jsou otevřená všem. Začínají každý první pátek v měsíci vždy kolem 19 hodin nácvikem zpěvu, po kterém následuje vlastní program. Zván je

každý, kdo touží skrze vyučování, modlitbu bratří a sester a adoraci prohloubit svůj život s Pánem. Jen malá poznámka na závěr. V dubnu na první pátek je Velký Pátek, po večerních obřadech se tak jako minulý rok sejdeme při adoraci u kříže, další prvopáteční setkání se koná až 7. května.

Z farní charity

Sestry a bratři!

V minulém čísle „Tomáška“ jsme vás seznámili s průběhem slavnostního otevření Domu léčby bolesti s hospicem, které se konalo 18. ledna 1999 v Rajhradě u Brna. Dnes bychom chtěli doplnit tuto informaci o některé další údaje.

Hospic byl donedávna pro většinu lidí neznámým pojmem. Dnes již mnozí vědí, že jde o dům péče o lidi v terminálním stavu, to znamená v posledním období života. Úkolem hospiců je ale kvalitní ošetrovatelská zdravotní paliativní péče. Ta je zaměřena na aktivní léčbu bolesti, aby bylo možno uspokojit bio-psycho-spirito-sociální potřeby klienta a jeho rodiny. Na podporu dosažení tohoto cíle je speciálně školen a připravován tým odborných pracovníků a dobrovolných spolupracovníků různých profesí. Nejedná se tedy o nějaké domy smutku, ale jde o zařízení, ve kterých člověk nachází sám sebe, má prostor pro urovnání rodinných vztahů,

může za plné odborné péče bilancovat svůj život a nacházet prostor pro řešení těchto poznatků. Hospice umožňují členům rodiny klienta doprovázet podle jejich možností, což je velmi důležité, protože rodina je základní oporou nemocného. V hospici se takto vytváří důležitá atmosféra živé lásky. Není to prostředí anonymity, osamělosti a obvyklé nemocniční šedi. Je zde i vazby mezi zaměstnanci a rodinnými příslušníky, která jim pomáhá v průběhu hospicové péče o nemocného.

V České republice jsou zatím v provozu tři hospice – Hospic Anežky České v Červeném Kostelci, Hospic sv. Lazara v Plzni a Hospic sv. Lazara-Štrasburk v Praze. V Litoměřicích se intenzívně pracuje na projektu Hospice sv. Štěpána. Dokončen byl také již zmíněný Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa v Rajhradě u Brna, který měl být uveden do plného provozu v polovině února letošního roku. Bohužel se tak nestalo. Narazilo se na problémy (stejně jako u již provozovaných hospiců) s financováním této formy péče, protože chybí patřičná legislativa, která by jasně definovala hospicovou péči a hlavně způsob úhrady za její poskytování. V Sazebníku výkonů totiž zatím nebyla stanovena a zakódována sazba na hospicové lůžko. Prozatím je hospicová zařízení vykazují jako lůžka ošetrovatelské péče, což je ekonomicky znevýhodňuje. Dohodovací řízení s pojišťovnou stále probíhají, rajhradský hospic ale bude uveden do provozu až po jejich definitivním ukončení. Prosíme, abyste prosbu za vyřešení těchto problémů zahrnuli do svých modliteb.

*Kad'ourkovi
(podle časopisu Caritas)*

Hra po městě

V pátek 12. 3. 1999 připravil Vítek z královopolské farnosti hru po Brně nejen pro mládež z jejich kostela, ale i pro zájemce z ostatních brněnských farností. Odložme na chvíli Pravidla českého pravopisu a s chutí si přečteme následující příspěvek.

Scucli sme se u čtyř Mamlasů na Svobod'áku. Připlazilo se nás asi 20. Vítek (toho neznáte) nám udělil numera, podle kerých sme se rozporcovali na 3 části – Bílí, Červení a Zelení. Vlezli sme do podchodu, kerej ústí do Alfa pasáže a tam nám byla Vítkem vysvětlena pravidla: střed města byl rozdělenej na 3 části. Každá skupina má tedy jednu 3–tinu. Území bylo ohraničený ulicama Husovou, Nádražní, Benešovou, Divadelní, Růsveltovou, Moravákem a Joštovou. Toto území bylo rozdělený na 3 části. Hranice mezi nima tvořily ulice Panenská, Dominikánské náměstí, Veselá, průles Komerční bankou (aspoň je to tak vidět z mapky, keró sme dostali; já sem tama nikdá nešel), Svobod'ák, kde bylo neutrální území (mohli tam jít všechny skupiny, ale nesměli se chytat – viz dále), Běhounská, Jezuitská a Masaryčka. Každá skupina si na svém území vytvořila základnu, kde dostávali vod svýho kapitána (Vítek, Medvěd, Petr) lístečky s úkolama (viz obr.) a na druhou stranu těchto lístečků psali odpověď.

**21. Kdo učil v letech
XXXX-XXXX na Jánské 27**

Tyto lístečky s odpověďma odevzdávali svému kapitánovi na základně. Každá

dej hráč dostal stuhu svý barvy, kerou na sebe viditelně upevnil. Na svém území moch chytat hráče ostatních barev (červeněj chytal bílý a zelený...) a z teho vyplývá, že na cizím území byl chytanej (červeněj byl chytanej bílýma na území bílých a zelenýma na území zelenejch...). Pak se každá skupina vodebrala na svý území, založila si základnu a v 16.45 hra začala. My – červení – sme se vodebrali ke kostelu sv. Michala. Bílí se vodebrali k Baťovi. Kam se vodebrali zelení, to nevím, pác mně to nikdo neřek.

V 18.15 hra vlastně skončila, šici sme se během čtvrt hodiny slezli zase u Mamlasů a šli sme na FÚ sv. Tomáše. U kostela sme potkali lidi, nebo co to bylo, co vylezli z kostela, a tak se nás všici ptali, jaký to bylo a vo čem to bylo a co to vlastně bylo a jestli už to skončilo a kam dem a tak všelijak podobně. Dyš sme došli na faru, proběhlo vyhodnocení hry, uskutečnilo se pár (doslova pár) herek, v kuchyni sme využili malého pohoštění a šlo se dom.

Akce byla výborná, příště du zase. Poťte taky!

Bob

Jarní prázdniny

Severky

„No děcka, jak si to představujete!? Kvůli těm vašim krámům tudy ani neprojede vlak! Už ať jste s nima pryč!“ Takto nás přivítala výpravčí bruntálského nádraží poté, co jsme s vypětím všech psychických a fyzických sil vystoupily s batohy, lyžemi, taškami, kytarami a

Zipovými saněmi, umně svázanými s dvojitými sjezdovkami, z rychlíku. Však týden lyžování v Karlově Studánce za tu námahu stojí, utěšovaly jsme se. A Jeseníky nás opravdu nezklamaly – čekaly nás metrové závěje sněhu, málo turistů a bydlení v hezké, velké a hlavně teplé skautské klubovně. Sotva jsme si ji trochu prohlédly, holky, které se do té doby zničenečně vlekly, rázem ožily, vjely do přeskáčů a už byly na svahu. Jejich sjezdařské nadšení došlo až tak daleko, že odmítaly uznat, že i běžky jsou lyže. „Hrůza! Jak na tom můžete vůbec jezdit!?“

Ve středu večer došla té lepší části osazenstva trpělivost a dohodly jsme se, že další den si uděláme takovou túru, až to vyrazí *sjezdačkám* dech. Cestou autobusem na Ovčárnu jsme si spokojeně mnuly ruce – bylo pohlednicově modro a sluníčko svítilo ze všech sil. „A jaké je to na hřebenech?“, vyzvíдалy jsme na stanici Horské služby. „No tam klidně jed'te“, povzbuzoval nás jeden ze záchranářů. „Trochu tam sice fouká, ale ...“

Nadšeně jsme si nasadily běžky, zapnuly větrovky a stromečkem jsme vyrazily po červené směr Jelení Studánka. Chápu, že každý člověk má jiná měřítká a názory, ale použít označí „trochu fouká“ pro ten ledový víchř, který nás přivítal nahoře, mi přijde poněkud nepatřičné. Obloha také nezůstala pozadu a hbitě se zatáhla. „No hlavně, že není mlha“, snažila se Thalion o nakažlivý optimismus. Po chvíli rozpačitě zmlkla. To když jsme se marně pokoušely dohlédnout k další orientační tyči. Ale zima a vítr dokážou s promrzlým běžkařem neuvěřitelné věci, takže zanedlouho jsme málem porazily rozcestník na Jelení Studánce. Nálada

stoupla o sto procent. „Jenom tři kilometry a jsme na Alfrédce“, radovala se Silven. Stopa, která vedla dál, ale vypadala podezřele. Proplétala se náhodně mezi kosodřevinou, občas se tvářila, že končí, aby se zase objevila na nejméně pravděpodobném místě. Tak, a teď už zmizela úplně. „To máš jedno, někam jed“, rozhodly holky a vystrčily mě dopředu do hlubokého sněhu s průhlednou záminkou, že znám zdejší okolí.

Kolem Alfrédky musí být hrozně moc cest, protože i nám se podařilo nakonec na jednu narazit a za chvíli jsme si přitukly kalíšky s horkým čajem na schodech před chatou.

„O moc jste přišly! Ten víchř, fuj, málem mě odfoukl! A tři kiláky jsme si razily cestu sněhem!“, volali jsme jedna přes druhou, třetí a čtvrtou, když jsme vítězoslavně vešly do klubovny. Sjezdačky vzhlédly od rozečtených čtyřlístků a krabice sušenek. „Hm, dobrý, jo. Ale představte si, co se stalo nám. To neuhodnete. Místo ananasu nám ti číšníci na Kurzovní chatě dali do poháru dýně!“ No, ne každý má zájmy vyšší.

Třeba nás příští jarní prázdniny někdo pochopí.

O 48 hodin později stojíme na nádraží a slyšíme povědomá slova: „Ježkovy voči, to musíte zabrat lyžama a ruksakama celý nástupiště!“

– mp –

Pro bystré hlavy

1. Kolik najdeš rozdílů mezi oběma obrázky?
2. O které rozdíly se jedná?

Křížová cesta u nás doma

Někdy se modlíme křížovou cestu doma. Maminka rožne svíčku a klekneme si. Zaspíváme si „Pod tvým křížem, Pane můj, sílu nalézám“ a pak každý říká jedno zastavení. Říká prostě to, co ho zrovna napadne. Mám moc ráda 6. zastavení – Veroniku. Že byla taková odvážná a nestyděla se. Já se často stydím – hlavně před dospělými. Naše domácí křížová cesta se mi moc líbí, protože taky my můžeme mluvit a i když někdy třeba trochu koktáme, nikdo se nesměje.

Kristýnka 10 let

Pohádka

Konečně se poslední střeďeční hodina dovedla ke konci. Osvobození prvňáčci se rozlétli do jara. Sluníčko, teplý vzduch, vůně prvních jarních kvítků, to vše obohacené představou pěti volných dnů – tolik krásy se dá přežít jen pomocí výskotu, žduchání, bezhlavého úprku a výbuchů smíchu.

„Tak co, jak se těšíš na pondělí?“ haleká Ivanka na Lenku. Ta se zastaví v nejprudším běhu a pohodí hlavou. „Co by, k nám stejně žádný kluk nepřijde!“ dětský hlas zazní tak nějak tvrdě. „Neblázni, proč prosím tě?“ diví se Ivanka.

„Copak tys u nás nebyla? Víš, jak to u nás vypadá.“ Ivance se vybaví tmavá chodba a otlučené dveře, za kterými žije Lenka se svou babičkou. Vlastně odtud

taky vždycky pospíchala. Bylo tu šero a takový podivný zápach. Ale to se musí změnit!

„Víš ty, co je to jarní úklid?“ popadne svou kamarádku a třepe s ní, div jí hlava neupadne. „Jau! Něco jsem o tom už slyšela. Nemusíš mi vytřepat z hlavy poslední těžce nabyté vědomosti,“ brání se Lenka, ale pak zvažní: „To babička nikdy nedovolí. Nechce, aby se s něčím hýbalo.“ „Počkej,“ nevzdává se Ivanka. „Něco vymyslíme!“ Ale Lenka jen nevěřičně kroutí hlavou.

O pár hodin později doráží Ivanka na svého staršího bráchu: „Ondro, proč vy vlastně s klukama nikdy nejdete vymrskat Lenku?“. „Pf“, odfrkne Ondra a ani nezvedne hlavu od úlohy. „Jednou jsme tam byli – no to bylo hrozný, toho smradu, babička se na nás jen mračila a dostali jsme obyčejný vajíčka obarvený v cibuli.“

„A ty si myslíš, že když Pán Ježíš nesl kříž, celý zpocený a do krve zbičováný, že voněl? Že na něho byl pěkný pohled?“

Ondra s otevřenou pusou zírání na vážnou tvář toho prvňáčkovského mrněte.

Je čtvrteční ráno. Crrrrrrr! U Lenky se zvonek snad zbláznil. Za dveřmi úklidová četa v plné parádě. Nejen Ivanka, ale taky její maminka. A ta si jde nejdřív popovídat s babičkou. Za chvíli vykoukne, kývne na děvčátka a vrací se k babičce. Malé ručky se dají do práce. Nejdřív na

hrubo podlaha – ach ty chuchvalce prachu – Ivance se z nich až zdvíhá žaludek, ale zatne zuby a pouští se tam, kde je prachu nejvíc. Pak skříně, okna. A potom všechno ještě jednou – dočista dočista. A když ještě na mašličkách rozvěsili barevné kraslice, zaleskly se Lence v očích slzy: „Ivi, takhle krásné to u nás nikdy nebylo. Mně je úplně jedno, jestli kluci přijdou nebo ne.“

Ale přišli. A i když dostali zas jen vajíčka barvená v cibuli, Lenčiny oči zářící radostí jim to bohatě vynahradily.

Program bohoslužeb Svatého týdne 1999

Příležitosti ke svátosti smíření

bude v týdnu před Květnou nedělí ve čtvrtek 25. 3. a v pátek 26. 3. odpoledne vždy od 15.00 hodin až do večerní bohoslužby, a dále ve Svatém týdnu od pondělí 29.3. do středy 31. 3. rovněž od 15.00 hodin až do večera dle potřeby. Kromě toho je možné využít i běžných časů během nedělních či ranních bohoslužeb ve všední den.

Na Zelený čtvrtek a Velký pátek se bude zpovídat již jen od 15.00 do 17.00 hodin.

PROSÍME: Nenechávejte si přijetí svátosti smíření na poslední chvíli, ušetříte si dlouhé čekání ve frontě u zpovědnic.

UPOZORŇUJEME: Během obřadů Svatého třídní se již nebude zpovídat!

Společné udělování svátosti nemocných

bude při večerní mši svaté v pátek před Květnou nedělí 26. 3. v 17.30 hodin.

Květná neděle 28. 3. 1999

- bohoslužby budou jako v neděli, t.j. v 6.00, 7.45 latinská, 9.00, 11.00 a večer v 19.30 hodin. Kromě toho se koná odpoledne v 15.00 hodin pobožnost křížové cesty.
- prosíme, abyste si k obřadům přinesli svoje ratolesti (kočičky či květiny).
- protože na Květnou neděli mši svatou v 9.00 bude přenášet v přímém přenosu Český rozhlas Praha, nebude se konat svěcení ratolestí jako obvykle na prostranství před kostelem, ale obřady začnou přímo v kostele.

Pondělí, úterý a středa Svatého týdne 29. 3. – 31. 3. 1999

- bohoslužby budou jako ve všední den v 6.30, 7.30 a 17.30 hodin.
- ve středu v 17.00 bude křížová cesta pro děti.

Zelený čtvrtek 1. 4. 1999

- v 8.30 bude křížová cesta pro děti a mládež, po ní následuje program pro školáky, a to až do 12.00 hodin
- ranní bohoslužby nebudou
- V 9.00 začíná v katedrále na Petrově „Missa chrismatis“, celebrowaná Otcem biskupem a kněžími diecéze
- od 15.00 do 17.00 hodin se bude zpovídat
- v 17.30 mše svatá na památku Ježíšovy poslední večeře
- po jejím skončení bude příležitost k soukromé adoraci v „Getsemanské zahradě“ před Nejsvětější svátostí až do 21.00 hodin.

Velký pátek 2. 4. 1999

den přísného postu

- ranní bohoslužby nebudou

- v 15.00 hodin pobožnost křížové cesty
- od 15.00 do 17.00 příležitost ke svátosti smíření
- v 17.30 velkopáteční obřady s pašijemi, uctíváním kříže, přímluvami a svatým přijímáním
- po jejich skončení adorace u kříže s komunitou Emmanuel do 22.00 hodin

Bílá sobota 3. 4. 1999

Veliká noc vzkříšení

- ranní bohoslužby nebudou
- od 9.00 do 17.00 bude možnost soukromé adorace u „Božího hrobu“. Prosíme, abyste se zapsali v sakristii k půlhodinovým adoracím po celý den.
- obřady Velikonoční vigilie začnou ve 21.00 hodin žehnáním ohně před hlavním vchodem do kostela (nikoliv na parkovišti!), dále bude slavnost světla a Exultet, bohoslužba slova, křestní liturgie s biřmováním a posléze slavení Eucharistie. Prosíme, abyste si ke slavnosti vigilie přinesli svoje svíce opatřené kornoutky proti odkapávání vosku(!)

Hod Boží velikonoční 4. 4. 1999

- bohoslužby budou jako v neděli, t.j. v 6.00, v 7.45 latinská, v 9.00 se zpěvem chrámového sboru, 11.00 a večer v 19.30
- na konci každé bohoslužby bude tradiční žehnání velikonočních pokrmů
- odpoledne ve 14.30 bude Te Deum a svátostné požehnání

Velikonoční pondělí 5. 4. 1999

- bohoslužby budou v obvyklém nedělním pořádku, t.j. v 6.00, 7.45, 9.00, 11.00 a večer v 19.30 hodin.